

hufvudstaden i spetsen; man uppmanade mig ifrån högsta ort att bringa det något till lifs och sel man fann sig der så störd i sin ljuftva och behagliga slummer att man ropade ve och förbannelse öfver mig. Jag vill och bör ej låta det komma så långt här. Min efterträdare i Helsingfors kom direkt i Abrahams sköte: allt – åtminstone det svåraste, preliminärerne, undanjordt. Mätte jag kunna ställa det lika väl här, för min efterträdare. Han skulle då få blifva den beskedligaste i världen.

10 Du vet sjelf hvad det vill säga att alltid få stöka undan andras surdegar.

Men haf tålmod: 'Segerns dag kommer'.

Min högaktning och tillgifvenhet är jag städse

Din
Vän och tjänare
S. H. Antell.

Kuopio den 5 Maj 1866.

20 **588** *YTTRANDE VID PLENUM 7.V 1866*
RA, Senatens arkiv

Senatorn Snellman yttrade – att i händelse Hans Kejsrerliga Majestät icke funne lempligt, på sätt genom nådiga kungörelsen den 15. Februari 1864 alternativt förklarats, att såsom vederlag för det till Kejsardömet Ryssland afträdda Systerbäckes gevärsfaktori med dess närmaste jordområde skulle framdeles tilldelas Finland den kuststräcka invid ishafvet öster om Jakobs elf och invid Stolboa viken, om hvars upplåtande till fiskeläge för finska lapparne väckts fråga, och hvarigenom Finlands lappska befolkning skulle vederfara någon lindring i dess år för år tillvexande ekonomiska betryck, ansåg Senatorn, i likhet med på de af Senatorn Baron von Born anförde skäl, bemålde Ministeriers ofvanomfärdiga anbud böra antagas samt ville hos Hans Kejsrerliga Majestät underdånigst anhålla om nådig fastställelse å de finska lapparne sålunda erbjudna förmoner och rättigheter samt om tillåtelse för Kejsrerliga Senaten att, i händelse lapparne komme att till större antal sig deraf begagna och samlas å de åt dem i förestående måtto till fiskelägen erbjudna trakter, der få anställa ett finska styrelsens ombud, för att ej allenast vid uppkommande stridigheter och förvecklingar emellan ryska undersåter och finska lapparne hos ryska lokalmyndigheterna föra lapparnes talan, utan ock tillse att desse ej kränkas i de dem medgifna förmoner och rättigheter; och torde, om Hans Kejsrerliga Majestät härtill meddelade nådigt bifall, Kejsrerliga Senaten tillåtas att tillägga ifrågavarande ombud ett årligt arvode af högst tretusen mark.

30
40

50 **589** *G. VON ALFTHAN – J. V. SNELLMAN 8.V 1866*
HUB, JVS handskriftssamling

Högädle Herr Senator.

Ehuru jag, om en vecka eller så, hoppas vara på väg till Helsingfors, der jag torde få tillfälle att muntligen rådgöra med Herr Senatorn om

ställningen häruppe, önskade jag redan dessförinnan meddela ett och annat, som ligger mig på sinnet.

Oroande underrättelser om att sistlidet års korn, som vid anställda försök om hösten befunnits groende, numera skulle hafva förlorat denna egenskap, inlöpa fortfarande ifrån åtskilliga trakter, hvarifrån man icke skulle hafva väntat sådant, såsom Ijo, Haapajärvi, Pyhäjoki m. fl. socknar, de der anmäla, att de hoppades komma tillrätta med eget utsäde men numera, i elfte stunden, sett sig bedragne i sin förhoppning, dels emedan de i brist på råg förtärt kornet, dels emedan detta sednare plötsligt förlorat sin grobarhet.

Utan att vilja tillskrifva dessa skrämnskott mera värde än de förtjena, öfvertygad som jag är, att skadan vid kusten icke kan vara allmän, hafva berörda underrättelser dock oroat mig mycket. Tack vare Bergboms 700 tunnor Riga korn och de 250 tunnor inhemskt, som Senaten sednast beviljade till utlåning, komma åtskilliga åkertäppor till att blifva besädda; men mina farhågor, att denna gång alla fält icke blifva vederbörligen beställda, börja att besanna sig.

Äfven brödfödo förrådena hafva starkt smultit ihop; här i Uleåborg är det ännu icke någon nöd med den saken, men i Kajana och isynnerhet i Torneå äro de trafikerande snart pank. Häraf föranleddes mitt telegramm af gårdagen. Om några veckor böra vi dock hafva öppet vatten och då fås äfven nya förråder. Framför allt böra sådana skaffas till Kuopio och Joensuu,

Detta har varit och är ännu ett svårt år, men hvad, om äfven det kommande ger missvext, skola vi då företaga oss?

Skall detta län i sin helhet blifva likt Tuusniemi Kapell i Kuopio?

Skola bönderna sälja bort sina aldrasista Kor och spädda hästarne för slädone, för att för alltid lemna ryggen åt ett land, som icke mera kan bjuda dem annat än en graf?

Skola sjukdomar och febrar, som ännu kunna bekämpas och hållas inom vissa skrankor, genombryta dessa och åstadkomma en bättre jemvigt emellan produktionen och befolkningen?

I sanning, ett tröstlöst perspektiv!

Man grålar mycket öfver de Uleåborgska sågegarne och deras stora pretensioner på styrelsen; nåväl, det är nu ett konstateradt faktum, att 3/4 utaf härvarande cessionater äro folk, som endast haft sågrörelse och förspekulerat sig vid de första stockauktionerna: så Rinman, Fellman, Höckertarne, Sundström, Hedmansson &c. Tillsvidare måste en stor del af länets befolkning få anlita skogen, låt vara förnuftigt, jag ser det gerna, men utan trakasserier; sålänge vi årligen producera 80 000 tunnor tjära, kunna vi köpa spannmål för 1 000 000 Mark, och när tjäruskogarne taga slut, såsom sedan 25 år i Kalajoki – nå, då önskar jag blott, att hela länet skulle befinna sig i lika goda omständigheter som sistnämnde Socken,

Underrättelsen om attentatet emot Hans Majestät Kejsaren åstadkom här, liksom öfverallt i landet, en ofantlig sensation; men vårt anspråkslösa lyckönskingsgramm, ehuru lika varmt menadt som alla andra, synes icke fått rum i tidningarne.

I förhoppningen, att snart personligen få uppvakta, har jag äran teckna mig, med utmärktaste högaktning och uppriktig tillgifvenhet

Herr Senatorns
Ödmjukaste tjänare
G. Alfthan

Uleåborg den 8 Maj 1866.